

Háy János

Minden

*Minden idő eltelik,
mindenki szeme megtelik
homállyal.
Azt mondja csillog legbelül,
de megfullad, aki elmerül,
ott a mocsárban.
Régen volt, hogy telihold,
hogy tengervíz és átkarolt,
hogy csillogó parti fények,
ahogy a gyerekek,
már ezek sem veled élnek.
Nem laknak és nem
esznek nálad,
s már vasárnapi ebédet
se kérnek.*

Lehelet

*Melegíti a hátamat
a leheleted.
Majd ha meg...
De gondolta inkább
azt mondja:
Talán, majd
ha már nem élek...
Vagy, hogy talán majd,
ha nem leszek.
Végül csak
elfordította a fejét.
Ha el van lökve a lehelete,
már nem érdemes
a halállal fenyegetőzni.*

Szép halott

*Milyen szép ez a halott.
Mintha csak aludna.
Mintha élne.
Holott épp az a lényeg,
halva már senki nem élhet.*

*Milyen szép ez a halott.
Mintha élne.
Az anya ráveti magát,
és zokog, miért nem,
miért nem én, én, én.
miért nem.
Aztán székre ül,
ázott szemekkel
néz előre.
Nem érti,
ebben a világban
most épp mi történik.*

Vizsgálat

*részekre bontom a létet:
anyag, anyag, anyag.
részekre bontom az anyagot:
anyag, anyag, anyag.
Mitől félsz létező?
Anyag, anyag, anyag.
Eltűnik, aki vagyok,
anyag, anyag, anyag,
ha részekre bontom magam.*

Már nem fogom

*Már nem fogom látni,
és gondol arra,
amiről azt gondolja,
nem fogja látni,
mert arra nem tudok,
gondolja, gondolni,
amit valóban
nem fogok látni.*

Már nem fogja

*Már nem fogja látni,
nézem a helyét annak,
amit nem fog látni.*

*Már nem fogom látni,
nézem a helyét,
ahol korábban volt.*

*Már nem fog látni,
már nem fog látni
és én sem fog*